

«Kretsmester i alt som er tungt og skal kastes langt»

«Hei Rolf»

«Hei – hei» svarer jeg.

Jeg blir vekket opp av en irriterende ringeklokke etter en fredagskveld på pub`n på Strømmen, med et par kompiser og litt mange øl, antagelig. Jeg åpner døra og står der med håret til værs i bare boxeren og t-skjorta og klarer så vidt å holde den ene øyet oppe pga morgensola.

På trappa står det ei sporty og treningskledd dame på min alder, med langt og mørkt flettet hår, klokka den er ... (sjekker uret) 06.30 !! - men hva f? Og hvem – hvem er dette?

Hun ville overraske meg sier hun – ja, det har hun jammen klart å gjøre!

Hun synes det er hyggelig at familien min har fått seg en leilighet på Strømmen hos kompisen til faren min i Stasjonsveien. Hun bor jo på Lillestrøm og tenkte vi kunne ta en løpetur sammen?

Klokka 06.30? Jo, det høres bra ut – men hvem er denne dama?

Jeg er godt oppdratt av foreldrene mine som har vært i reiselivsbransjen i mange år. Jeg samlet tankene mine og ba henne inn på litt vann og nå begynte hjernen å motta nok oksygen.

Dette må være Gunn – Gunn fra Lillestrøm som jeg har snakket mye med på Tinder og som driver med friidrett. Koselig dame som var trivelig og lett å snakke med på nettet, som syntes det var så kult at jeg hadde danset hip hop så lenge og liker å trene (jeg overdrev litt med hensyn til tidspunktet for trening, tror jeg)

«Og du er kretsmester i alt som er tungt og skal kastes langt?»

«Nei, det er bestevenninna mi – jeg er hekkeløper - du har nok misforstått friidrettsbildene jeg la ut» sier hun og ler.

Jeg må ha misforstått ja, koblet litt feil og hørt for mye på Di Derre og Jo Nesbø sin «Rumba med Gunn».

Jeg får på meg treningstøy og gjennomfører den tyngste, men mest spennende løpeturen i mitt liv, og skylder på strekk i beinet for å ikke bli løpt fra. Men med telefonnummer og avtale om

pizza og kino på søndag, er det en fornøyd gutt som går i dusjen denne lørdags morgenen klokka 08.00.

Tenk at på grunn av Tinder, har jeg en «gammeldags» kinodate med ei sporty og koselig dame som driver med hekkeløp. Og på grunn av et par tasteklikk, er jeg blitt kjent med denne hyggelige dama, men hadde ikke hun tatt initiativ og ringt på døra mi hadde vi vel fortsatt bare pratet via nettet og jeg hadde fortsatt trodd at jeg snakket med «sleggekasteren» (selv om hun nok også er ei trivelig dame).

Dette hadde vært en fin måte å treffe en potensiell partner på og kanskje kunne dette ha skjedd meg også? Og kanskje trenger de nye sosiale mediene også litt «drahjelp» med personlig kontakt i dagliglivet?

Nei, det er ikke alltid lett å få kontakt med det andre kjønn i dagens samfunn hvis man ikke ser bra ut eller ser ut som en He-man på datingsider og legger inn gode bilder til biografien sin og får «likes». Eller kanskje deltar i *Ex on the beach*, *Jakten på kjærligheten*, *Gift ved første blick*, *Naken på en øde øy*, *Ungkaren*, *Farmen*, *Første date* osv.

Eller, er det like bra eller bedre å bli kjent via: løpetur, kino, badetur, burger med naboenta, kafebesøk, skole, jobb, fisketur, telttur, bekjente besøk, bursdager osv.

I tidligere tider i bondesamfunnet Norge var det mange uskrevne lover du måtte følge i din kontakt med ei mulig gifteklar dame. Foreldrene bestemte over de unges liv og det var viktig å avtale de økonomiske hensynene. I tillegg var det en del merkelige måter man fridde på.

I følge nrk.no kunne frieren ta med seg hjemmelagde gaver for å vise hvor dyktig han var. Og fikk frieren gaver tilbake fra jenta var det en stor oppmuntring. Den modigste gaven jenta kunne gi gutten var en ull-susp, en såkalt forhyse, men fikk jenta denne gaven i retur var det en stor fornærmelse for jenta.

Eller frieren sin familie kunne bruke en sendemann, eller «belemann», som skulle legge inn et godt ord hos faren til den gifteklare jenta før frieren kom på besøk. Og jenta skulle helst være blyg og gjemme seg.

Det var en skam å forbli ugift og kvinner kunne bare fri på skuddårsdagen, dvs hvert 4 år.

Men de eiendomsløse de kunne bare spørre selv, så det var en fordel å være fattig når det gjaldt valg av partner i riktig gamle dager.

Utviklingen i «datingen» gikk videre og hver generasjon har søkt stadig nye veier og mer frihet. Heldigvis er det ikke foreldre som bestemmer kjærlighetslivet til barna sine lenger selv om det dessverre er slik i noen innvandrer miljø den dag i dag.

I min familie har vi et par romantiske møter uten bruk av datingsider, som resulterte i at min far ble født og så meg.

Min farfar og farmor møtte hverandre for første gang på ungdomsstedet Samfunnskafeen midt i Strømmen sentrum. Farmor var bare 17 år, fra Oslo og på besøk hos kusina si på Strømmen. Da farfar kom inn på Samfunnskafeen så farmor kun farfar og ingen andre - det var som et hvitt lys rundt farfar, har farmor forklart, og siden den gang var de et par til sine dagers ende.

Min far og mor møtte hverandre på Markedsføringsskolen i Oslo. De satt sammen på dobbelt pult. Pappa spurte ikke om plassen var ledig en gang, har mamma fortalt. Han kom susende inn i siste liten og dumpa ned ved siden av henne med et «hei».

Dette tror jeg ikke jeg vil oppleve med Tinder.

Det er nok viktig for ungdom å være synbar på sosiale nettsteder som ungdommen bruker, men kanskje skal vi koble de nye sosiale medier med den mer personlige «gamle» dating kontakten, selv i disse Corona-tider?

Utvikling kan ingen stoppe og veldig mange finner lykken på datingsider som ville hatt vanskelig for å finne en livsledsager, venn osv. i sitt vanlige miljø.

Men det kan også være farlige mennesker som treffer sine «offer» på Tinder. Og leser du boka «Tørst» av Jo Nesbø, hvor «datene» blir myrdet, bør damene bli litt skremt, men kanskje ikke for skremt?

Rolf Einar vg3